

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka, a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Jana Jirásky, Ph.D., v právní věci

žalobce: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.**
sídlem Soběšická 820/156, Brno
zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, Praha

za účasti: **1. městys Luka nad Jihlavou**
sídlem 1. máje 76, Luka nad Jihlavou
zastoupen JUDr. Boženou Zmátlovou, advokátkou
sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava

2. Vodovody a kanalizace Loucko, s.r.o.
sídlem 1. máje 753, Luka nad Jihlavou
zastoupena Mgr. Petrem Šmídem, advokátem
sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.8.2020, č.j. 33134/2020-MZE-15111, sp. zn. 56VH18884/2020-15111,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 17.8.2020, č.j. 33134/2020-MZE-15111, sp. zn. 56VH18884/2020-15111, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23 570 Kč k rukám
Mgr. Marka Vojáčka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.8.2020, č.j. 33134/2020-MZE-1511, sp. zn. 56VH18884/2020-15111, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“), ze dne 6.5.2020, č.j. KUJI 41529/2020, kterým krajský úřad podle § 6 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 274/2001 Sb.“), vydal osobě zúčastněné na řízení 2. povolení k provozování vodohospodářského majetku (kanalizace) vlastníka městyse Luka nad Jihlavou (osoba zúčastněná na řízení 1.), identifikační číslo majetkové evidence (dále jen „IČME“) 6105-688703-00286192-3/3 a 6105-688703-00286192-3/4, specifikovaného v tabulce obsažené ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
2. Zdejší soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 17.3.2022, č.j. 62 A 155/2020-181, který byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2023, č.j. 4 As 103/2022-89, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Podle Nejvyššího správního soudu neobstál pouhý odkaz zdejšího soudu na zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, pokud jde o vyřešení otázky platnosti dohod o převodu hmotného majetku a dohod o převodu investorství. K samotnému posouzení platnosti dohod o převodu hmotného majetku Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku odkázal na závěry jiného svého rozsudku ze dne 17.5.2023, č.j. 10 As 350/2022-56, a dále na skutečnost, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, ze kterého zdejší soud v úplnosti vyšel v nynější věci, již byl zrušen (rozsudek ze dne 25.4.2023, č.j. 8 As 224/2021-182). Pro další řízení Nejvyšší správní soud uložil zdejšímu soudu řádně vypořádat argumentaci uvedenou účastníky řízení (která je do značné míry obdobná jako ta ve věci sp. zn. 8 As 224/2021). Zabývat se má v této souvislosti též argumentací dovozující vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení 1. z předávacího protokolu vyhotoveného Svazem vodovodů a kanalizací Jihlavsko (dále jen „Svaz“) dne 12.7.2019. Za stávající situace by totiž posouzení této otázky ze strany Nejvyššího správního soudu bylo předčasné.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce žalovaný zatížil řízení neodstranitelnými procesními i hmotněprávními vadami; žalovaný se rovněž dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami.

4. Žalobce poukazuje na to, že je provozovatelem předmětné kanalizace na základě platné smlouvy
o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu, uzavřené se Svazem dne 17.12.1996 (dále jen „provozní smlouva“), která trvá minimálně do 31.12.2020, a dále na základě povolení vydaného rozhodnutím krajského úřadu ze dne 3.5.2004, č.j. KUJI 6705/2004 OLVHZ, KUJI007JD81, které bylo zrušeno rozhodnutím krajského úřadu dne 31.1.2019 s odkladem vykonatelnosti.
5. Podrobnou argumentací žalobce dovozuje, že správní orgány nejasně vymezily předmět řízení
(v rozhodnutí o zrušení povolení k provozování byl vodohospodářský majetek vymezen odlišně), nesprávně posoudily předběžnou otázku vlastnického práva k předmětnému vodohospodářskému majetku a s tím spojené otázky existence provozní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a vlastníkem majetku a její platnosti i ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení 1.; provozní smlouva je podle žalobce stále platná a trvá. Otázku ukončení smlouvy ať již odstoupením či pozdější výpovědí a platnosti těchto úkonů pak žalovaný konkrétně nevypořádal.
6. Žalobce poukazuje na to, že po zrušení původního rozhodnutí krajského úřadu žalovaným za účelem přesné specifikace vodohospodářského majetku a poté, co osoba zúčastněná na řízení
2. k výzvě krajského úřadu zakreslila kanalizační řady do mapky, došlo k rozšíření předmětu žádosti o udělení povolení k provozování o dalších 54,43 metrů kanalizačního potrubí v ulici Za Humny. Celková délka kanalizací dle žádosti (2 483,36 metrů) neodpovídá celkové délce kanalizací (2 697 metrů), k nimž bylo žalobci zrušeno povolení k provozování. Délky kanalizací krajský úřad podle žalobce neověřil v odpovídající dokumentaci. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že předložení mapky a pasportu se zaznamenáním kanalizačních řad je dostatečným skutkovým podkladem. K namítanému rozdílu v délkách kanalizací se pak správní orgány nevyjádřily vůbec.
7. Podle žalobce je vlastníkem kanalizace, resp. minimálně její části, stále Svaz, a i kdyby tomu tak nebylo, osoba zúčastněná na řízení 2. nedoložila platnou provozní smlouvu ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb. Žalobce poukazuje na to, že se shodnými námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal. Krajský úřad podle žalobce rovněž chybně odkazoval na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, z něhož podle žalobce nelze při posuzování otázky vlastnického práva, jejíž vyřešení je nezbytným předpokladem pro vydání rozhodnutí o provozování, vycházet; žalobce dále podrobnou argumentací komentuje spory vedené v souvislosti s vodohospodářským majetkem Svazu u civilních soudů.
8. Podle žalobce se smlouva o provozování a nájmu vodohospodářského majetku č. 1/2016 ze dne 7.3.2018 a její dodatek č. 3 nevztahují k předmětnému majetku. Pokud jde o dodatek č. 3, jeho platnost nebyla prokázána, neboť nebyla doložena usnesením rady městyse Luka nad Jihlavou, nýbrž pouze výpisem z usnesení rady. Uvedenou námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž pominul.
9. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěry správních orgánů ohledně neplatnosti dohody o převodu majetku, stejně tak zpochybňuje zdůvodnění rozhodnutí ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, a právní relevanci předání majetku. Pokud jde o majetek vybudovaný na

základě smluv o dílo na jednotlivé investiční akce, ten nebyl doposud Svazem převeden na žádný subjekt.

10. Na své argumentaci žalobce setrval v podané replice, v níž poukázal na prodloužení provozní smlouvy, resp. na své oprávnění provozovat vodohospodářský majetek Svazu i po 31.12.2020, a z výše uvedených důvodů navrhl, aby zdejší soud jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Po zrušení původního rozsudku zdejšího soudu v této věci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2023, č.j. 4 As 103/2022-89, žalobce setrval na svém procesním stanovisku a podrobnou argumentací polemizuje se správností závěrů uvedených v recentních rozsudcích Nejvyššího správního soudu týkajících se problematiky vypořádání majetku ze Svazu vystoupivších obcí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4.2023, č.j. 8 As 224/2021-182, a ze dne 17.5.2023, č.j. 10 As 350/2022-56). Pokud jde o vodohospodářský majetek vybudovaný na základě dohod o investování, žalobce navrhuje, aby zdejší soud řízení přerušil do doby, než bude otázka jeho vlastnictví zodpovězena ve věci ev. pod sp. zn. 31 A 120/2019.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

12. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.
13. Žalovaný i po zrušení původního rozsudku zdejšího soudu v této věci setrval na svém procesním postoji a zdůraznil, že otázka vlastnictví předmětného vodohospodářského majetku je otázkou klíčovou, na níž stojí celý spor, a ostatní otázky jsou v zásadě podružné.

III. Shrnutí vyjádření osob zúčastněných na řízení

14. Osoby zúčastněné na řízení odkazují na závěry již uvedené správními orgány, s nimiž se ztotožňují. Osoba zúčastněná na řízení 2. dále uvádí, že v prvostupňovém rozhodnutí vymezený majetek již nelze specifikovat přesněji, než na podkladě příslušných kolaudačních souhlasů a rozhodnutí stavebního úřadu. Nepřesnost délek kanalizací způsobil sám žalobce, který bez podkladů a vysvětlení rozšířil délku kanalizace; nadto to byl žalobce, který v rozhodné době jako provozovatel vedl majetkovou evidenci předmětných kanalizací.
15. Po zrušení původního rozsudku zdejšího soudu v této věci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2023, č.j. 4 As 103/2022-89, osoba zúčastněná na řízení 2. setrvala na své argumentaci, poukázala na tendenčnost argumentace žalobce a odkázala na závěry zdejšího soudu vyslovené v rozsudku ze dne 21.9.2023, č.j. 62 A 24/2021-319.

IV. Posouzení věci

16. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
17. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

18. Spor se týká části majetku, který byl veden pod IČME Svazu 6105-688703-48460915-3/1. Jde o majetek, na který byly uzavřeny dohody o převodu investorství a dohody o převodu hmotného majetku ze dne 30.12.1997, ze dne 4.1.1999 a ze dne 27.12.2000 uzavřené osobou zúčastněnou na řízení 1. a Svazem (tato smluvní dokumentace je součástí správního spisu).
19. Pro účely vydání povolení krajský úřad tento majetek rozdělil do dvou „podskupin“ s IČME 6105-688703-00286192-3/3 (zahrnující některý majetek na základě dohod o převodu investorství, tj. kromě dohody ze dne 7.7.2010 týkající se ul. Nádražní a pouze vodovodu) a 6105-688703-00286192-3/4 (zahrnující majetek dle dohod o převodu hmotného majetku), přičemž majetek konkrétně k nim náležící je popsán v tabulce obsažené ve výroku prvostupňového rozhodnutí; jak uvedl krajský úřad, postupoval podle kolaudačních rozhodnutí či souhlasů, či smlouvy Svazu se zhotovitelem (v případě dohod o převodu investorství) a podle přejímkových listů (v případě dohod o převodu hmotného majetku). V takto provedené specifikaci ve výroku rozhodnutí prvního stupně nespátřuje zdejší soud žádnou vadu (viz rovněž body 55 až 62 tohoto rozsudku); proč krajský úřad takto postupoval, to je v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečně vysvětleno (str. 10 a 11 prvostupňového rozhodnutí). Je třeba poznamenat, že na str. 11 prvostupňového rozhodnutí jde v případě specifikace kanalizační stoky Otínská zjevně o překlep, neboť přílohou dohody o převodu hmotného majetku ze dne 27.12.2000 není přejímkový list č. 2/97, nýbrž 01/01 a č. 02/01.
20. Otázka vlastnictví je pro spory vedené v souvislosti s předmětným vodohospodářským majetkem otázkou klíčovou, neboť podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. je vlastník vodovodu nebo kanalizace vždy osobou oprávněnou k získání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace anebo k uzavření provozní smlouvy.
21. Podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. vydá krajský úřad povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace jen osobě, která je vlastníkem vodovodu nebo kanalizace nebo s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace uzavřela smlouvu, která ji opravňuje vodovod nebo kanalizaci provozovat; v případě, že vodovod nebo kanalizace provozně souvisí s vodovody nebo kanalizacemi jiných vlastníků, musí být doloženo, že s nimi má vlastník uzavřenou písemnou dohodu podle § 8 odst. 3 tohoto zákona.
22. Žalobce předně zpochybňuje závěr správních orgánů o tom, že Svaz pozbyl vlastnické právo k dotčenému vodohospodářskému majetku; pokud jde o námitku, že se žalovaný v těchto otázkách nevypořádal s řadou argumentů žalobce, tak v tom dává zdejší soud žalobci za pravdu. Argumentace žalovaného se v řadě ohledů s argumentací žalobce uplatněnou v odvolání nikterak nevyrovnává. Pokud však jde o některé dílčí důvody, o něž se rozhodnutí správních orgánů opírají a k nimž se žalovaný, byť stroze, vyjadřuje, je možné je věcně přezkoumat, aniž by bylo třeba věc žalovanému vracet pouze k podrobnému vypořádání všech dílčích odvolacích námitek žalobce bez dalšího; tyto námitky se totiž odvíjejí od nesouhlasu žalobce s právním názorem správních orgánů, že v prvostupňovém rozhodnutí vymezený majetek je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1.
23. Krajský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že na majetek pořízený podle dohod o převodu investorství je třeba nahlížet stejně jako na majetek vložený městysem do Svazu v době od 1.1.2001, tedy jako na majetek, k němuž svědčilo městysu vlastnické právo. Uvedené plyne podle krajského úřadu z dohody o investorství, v níž je uvedeno, že Svaz zajistí kompletní realizaci stavby a po jejím dokončení ji zařadí do majetku městyse vloženého ve Svazu. Již tedy není potřeba jiná listina, která by dokládala právní jednání nebo vlastnictví určovala.

Tento úsudek, který si krajský úřad učinil sám, je pouze shodný s právním názorem vysloveným v usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, nikoli, že by o toto rozhodnutí svůj závěr krajský úřad opíral.

24. Pokud jde o dohody o převodu majetku do roku 2000 podepsané starostkou osoby zúčastněné na řízení 1., podstatné je, že podléhaly schválení zastupitelstva. V Moravském zemském archivu bylo přitom zjištěno, že v žádném z usnesení zastupitelstva není zmínka o schválení dohody o převodu majetku mezi osobou zúčastněnou na řízení 1. a Svazem; podle krajského úřadu jsou tudíž uvedené dohody neplatné. I kdyby se tento názor ukázal jako nesprávný, krajský úřad odkázal na své rozhodnutí ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019 (*věc ev. u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 A 120/2019*) a na něj navazující protokol o předání majetku ze dne 12.7.2019. Podle krajského úřadu, pokud v citovaném rozhodnutí nebylo rozhodnuto o návrhu na určení vlastnického práva k majetku, který byl předmětem dohod uzavřených do roku 2000, neznámá to, že by majetek neměl být ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1., nýbrž že o něm krajský úřad nerozhodoval. Krajský úřad však citovaným rozhodnutím přisvědčil nároku osoby zúčastněné na řízení 1., aby jí Svaz tento majetek předal. Fyzickým předáním (vrácením) pak podle krajského úřadu mohla osoba zúčastněná na řízení 1. nabýt vlastnické právo.
25. Krajský úřad dále poukázal na to, že sama osoba zúčastněná na řízení 1. odmítá výklad Krajského soudu v Brně uvedený v rozsudku ze dne 22.2.2017, č.j. 70 Co 104/2016-278, že vystoupením ze Svazu nastoupila na jeho místo coby pronajímatel ve smluvním vztahu se žalobcem. Podle krajského úřadu osoba zúčastněná na řízení 1. není vázána provozní smlouvou ze dne 17.12.1996. I kdyby byl uvedený výklad nesprávný, krajský úřad poukazuje na to, že osoba zúčastněná na řízení od provozní smlouvy z opatrnosti odstoupila. Dopisem ze dne 13.3.2017 osoba zúčastněná na řízení 1. vyzvala žalobce k placení dlužného nájemného dle provozní smlouvy. Na tento dopis žalobce nereagoval a ničeho nezaplatil. Osoba zúčastněná na řízení 1. z právní opatrnosti dne 9.5.2017 odstoupila od provozní smlouvy ze dne 17.12.1996 z důvodu uvedeného v čl. 20 bodu 20.3 smlouvy, z důvodu neplacení nájemného. Nad rámec zákona byla výzva osoby zúčastněné na řízení 1. k placení nájemného a dalšího postupu schválena v zastupitelstvu usnesením ze dne 4.4.2017 a odstoupení od provozní smlouvy bylo schváleno mlčky v radě dne 20.6.2017. Tento postup hodnotí krajský úřad jako dostačující.
26. Krajský úřad dále uvedl, že si ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu učinil úsudek, že majetek, který je předmětem povolení k provozování, je ve vlastnictví žadatele; poznamenal, že nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého a protiprávního činu s tím, že Svaz měl podle čl. 12.6 Stanov veškerý majetek, vyjma majetku společného, osobě zúčastněné na řízení 1. vrátit.
27. Pokud jde o argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí, podle žalovaného není osoba zúčastněná na řízení 1. jako vlastník předmětného majetku v žádném smluvním vztahu se žalobcem a je oprávněna si vybrat provozovatele kanalizací. Podle žalovaného správnost názoru krajského úřadu ohledně odstoupení od provozní smlouvy se žalobcem z důvodu neplacení nájemného potvrdil i názor, který plyne z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, sp. zn. 26 Cdo 4497/2017. Žalovaný dále poukázal na to, že povolení k provozování žalobci bylo (rozhodnutím krajského úřadu ze dne 31.1.2019, č.j. KUJI 7859/2019) již zrušeno (*věc evidovaná u Krajského soudu v Brně pod zp. zn. 62 A 24/2021*) a otázka vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení 1. k předmětnému

vodohospodářskému majetku byla řešena již v rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019 (*věc ev. u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 A 120/2019*). Výrokem I. tohoto rozhodnutí krajský úřad uložil žalobci povinnost předat osobě zúčastněné na řízení blíže specifikovaný majetek ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Výrokem II. určil vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení k blíže specifikovanému majetku, u něhož došlo při jeho budování k převodu investorství na žalobce. Výrokem III. zamítl návrh osoby zúčastněné na řízení na určení vlastnického práva k majetku převedeného na žalobce a privatizovaného majetku. Výrokem IV. uložil žalobci povinnost předat ve výroku II. specifikovaný majetek osobě zúčastněné na řízení. Výrokem V. uložil žalobci povinnost předat osobě zúčastněné na řízení blíže specifikovaný majetek převedený na žalobce a privatizovaný majetek. Výrokem VI. uložil žalobci povinnost vydat ve výroku vyjmenované evidence k majetku uvedenému ve výrocích I., II. a V. Nakonec výrokem VII. uložil žalobci povinnost nahradit osobě zúčastněné na řízení náklady řízení ve výši 445 816 Kč.

28. Vadí-li žalobci, že krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí na podporu svého názoru ohledně existence vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení 1. odkázal i na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, tak, jak již bylo opakovaně judikováno, vypořádání majetkového podílu osoby zúčastněné na řízení 1. představuje její nárok vycházející z právních vztahů založených na základě veřejného práva a vyplývajících z veřejnoprávní smlouvy; o takovém nároku je příslušný rozhodnout v případě sporu správní orgán, nikoli soud v civilním řízení (§ 169 správního řádu, § 4 odst. 1 s.ř.s., srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2018, č.j. 10 As 213/2014-187, a ze dne 14.2.2018, č.j. 10 As 258/2017-176, č. 3725/2018 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu ze dne 25.2.2016, č.j. Konf 10/2015-11, a ze dne 19.6.2018, č.j. Konf 9/2018-8).
29. Pokud jde o žalobcem vznesenou podrobnou polemiku se závěry recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, tak z ní vychází rovněž zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2023, č.j. 4 As 103/2022-89, a zdejšímu soudu nepřisluší tuto polemiku jakkoli vypořádávat (§ 110 odst. 4 s.ř.s.).
30. Pro účely posouzení splnění zákonných podmínek pro vydání povolení k provozování části vodohospodářského majetku podle § 6 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb. osobě zúčastněné na řízení 2. je nezbytné zodpovězení otázky, zda osoba zúčastněná na řízení 1. je, resp. zda se po vystoupení ze Svazu ke dni 1.1.2015 stala, vlastníkem dotčené části kanalizace. Na to navazuje dílčí sporná otázka, zda osoba zúčastněná na řízení 1. coby vlastník (pokud jí k majetku vymezenému v rozhodnutí prvního stupně vlastnické právo svědčí), odstoupila od provozní smlouvy uzavřené mezi Svazem a žalobcem. Tím se částečně zabýval zdejší soud i v rozsudku ze dne 21.9.2023, č.j. 62 A 24/2021-319, a na svých závěrech i pro účely nyní posuzované věci plně setrvává.
31. Podle § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, platí, že jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřisluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.

32. Je třeba zdůraznit, že se sporná otázka týká majetku ve smyslu čl. 12.6 Stanov svazku měst a obcí „Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko“ (dále jen „Stanovy“), podle něhož vystoupili obec dle čl. 12.4 písm. a) ze svazku, je svazek povinen obci vrátit vložený majetek a majetek, který byl do svazku převeden dle privatizačního projektu, včetně technického zhodnocení na tomto majetku provedeném a majetek pořízený pro potřeby obce s jejím finančním přispěním, avšak bez podílu na společném zařízení vodovodů a kanalizací, jehož seznam je uveden v příloze č. 2 Stanov. Tento majetek je nedělitelný a zůstává majetkem svazku. Seznam společného majetku nelze rozšířit o další majetek bez souhlasu zastupitelstva obce, o jejíž majetek by se seznam rozšiřoval.

Podle čl. 8.1 Stanov **hospodaří** svazek s vodohospodářským majetkem, ke kterému nabyt vlastnícké právo do 31.12.2000, a s majetkem, který získal svou vlastní činností po 31.12.2000. Dále hospodaří s majetkem, který ze svého majetku **vložily** do svazku jeho členské obce podle stanov svazku po 31.12.2000 v souladu s ustanovením § 38 zákona č. 250/2000 Sb. a § 85 zákona č. 128/2000 Sb. v platném znění.

Podle čl. 8.4 Stanov **vede svazek odděleně evidenci** majetku sloužícího k zásobování vodou, odvádění a čištění odpadních vod (dále jen infrastrukturní majetek). **Evidence je vedena** podle níže uvedených skupin majetku a jednotlivých členských obcí:

majetek nabytý do vlastnictví do 31.12.2000:

majetek získaný na základě Dohody o bezúplatném převodu majetku mezi svazkem a Fondem národního majetku Praha

majetek získaný na základě převodů podle zák. č. 92/1991 Sb. a č. 171/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů

převodem od obcí podle § 20a odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů

majetek získaný na základě darovacích, kupních či jiných smluv o převodu vlastnického práva

majetek nabytý vlastní činností

majetek nabytý svou vlastní činností po 31.12.2000 (§ 38 zákona č. 250/2000 Sb.)

majetek, který do hospodaření svazku vložily ze svého vlastního majetku členské obce po 31.12.2000 a který zůstává ve vlastnictví těchto obcí podle ustanovení § 38 zákona č. 250/2000 Sb.

infrastrukturní majetek svazku se dále dělí na:

společný infrastrukturní majetek, uvedený v příloze č. 2 těchto stanov dle stavu ke dni 31.10.2001, který bude průběžně aktualizovaný způsobem uvedeným v čl. 18 stanov. Příloha č. 2 je nedílnou součástí těchto stanov.

místní infrastrukturní majetek, tj. takový, který slouží pouze jedné obci.

33. Podle § 38 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, účinného od 1.1.2001 (dále jen zákon č. 250/2000 Sb.), hospodaří svazek obcí s majetkem, který ze svého vlastního majetku vložily do svazku obcí jeho členské obce podle stanov svazku obcí, a dále s majetkem, který získal svou vlastní činností (odst. 1). **Majetek vložený obcí do hospodaření svazku obcí zůstává ve vlastnictví obce.** Orgány svazku obcí s ním mohou nakládat jen v souladu s majetkovými právy, které na ně členská obec přenesla podle stanov svazku obcí. **Majetková práva k vlastnímu majetku obcí, která jsou vyhrazena obecnímu zastupitelstvu, nelze převést na orgány svazku obcí** (odst. 2).
34. Podle § 85 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), je zastupitelstvu obce vyhrazeno rozhodování o majetkoprávních úkonech spočívajících v

nabytí a převodu nemovitých věcí včetně vydání nemovitostí podle zvláštních zákonů, převod bytů a nebytových prostorů z majetku obce.

35. K povaze předmětného majetku coby věci nemovité zdejší soud odkazuje na následující závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2022, č.j. 3 Afs 302/2020-54: „Podle § 498 odst. 1 občanského zákoníku jsou nemovitými věcmi pozemky a podzemní stavby se samostatným účelovým určením, jakož i věcná práva k nim, a práva, která za nemovité věci prohlásí zákon. Stanoví-li zákon, že určitá věc není součástí pozemku, a nelze-li takovou věc přenést z místa na místo bez porušení její podstaty, je i tato věc nemovitá. Podle § 509 občanského zákoníku (ve znění do 27. 2. 2017) inženýrské sítě, zejména vodovody, kanalizace nebo energetické či jiné vedení, nejsou součástí pozemku. Má se za to, že součástí inženýrských sítí jsou i stavby a technická zařízení, která s nimi provozně souvisí. Z výše uvedeného je zřejmé, že vodovodní infrastruktura je nemovitou věcí za podmínky, že ji nelze přenést z místa na místo bez porušení její podstaty... Je pravdou, že „starý“ občanský zákoník (zákon č. 40/1964 Sb.) výslovně status inženýrských sítí neupravoval. Podle § 119 odst. 2 starého občanského zákoníku byly nemovitostmi pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem. Tento pojem pak dále upřesnila judikatura Ústavního soudu. Dle nálezu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I ÚS 483/01 (dostupného na <https://nalus.usoud.cz>), „[s]pojení se zemí pevným základem je možno stručně charakterizovat tak, že věc nesmí být oddělitelná od země, aniž by došlo k porušení věci. Pevné spojení věci se zemí musí být zároveň takové, aby bylo schopno odolat zejména účinkům přírodních vlivů dané lokality na věc a účinkům vlastního působení věci. Z hlediska stavebního je pevný základ základovou prostorovou konstrukcí geometricky a fyzikálně jednoznačně vymezenou a definovanou, a to pro konkrétní stavební objekt, v konkrétní lokalitě a v konkrétních vnitřních a vnějších podmínkách“ (zvýraznění bylo přidáno). Výše uvedený stěžejní judikturní závěr je citován v rozsudku NSS ve věci Město Zubří a též v rozhodnutí žalovaného (viz odstavec 35 odkazovaného rozsudku). Porovnáním judikturních závěrů dle úpravy „starého“ občanského zákoníku a právní úpravy („nového“ a nyní platného) občanského zákoníku, citované výše, je zřejmé, že vychází z velmi podobné premisy: totiž že věc (zde vodovodní infrastruktura) má povahu věci nemovité, pokud jejím oddělením dojde k jejímu porušení (dle nyní platné úpravy – k porušení její podstaty). Ani posledně uvedený rozdíl – tj. zda jde o porušení „podstaty“ či o „prosté“ porušení věci – není rozhodující, protože i v prostředí předcházející právní úpravy by bylo možné dovodit, že nepodstatné či marginální „porušení věci“ nehraje roli pro posouzení charakteru věci. Ten je totiž vždy nutno dovozovat z podstatných (nikoli nahodilých) vlastností dané věci. Z výše uvedeného plyne, že úprava nyní platného občanského zákoníku nepředstavuje žádnou radikální změnu v chápání povahy inženýrských sítí, pouze výslovně přejímá a zpřesňuje již existující a judikturně závazné závěry. Z toho dále plyne, že rozsudek NSS ve věci Město Zubří je použitelný i na nyní projednávanou věc a žalovaný a krajský soud nepochybili, pokud tento rozsudek aplikovali k podpoře svých závěrů. Co se týče kasační námitky ... že vodovodní infrastruktura nesplňuje zákonnou podmínku pro věc nemovitou, protože ji lze bez porušení její podstaty oddělit. K tomu je vhodné zopakovat, jak na tuto argumentaci reagoval krajský soud, který uvedl, že „[o]kamžikem, kdy jednotlivé díly kanalizačního vedení jsou spojeny, uloženy do země, napojeny na ostatní funkční části kanalizační sítě a zasypany (jak tvrdí sama žalobkyně), popř. jinak pevně spojeny se zemí, se již nejedná o jednotlivé věci, ale o součásti nově vzniklé věci jediné. Odstraněním jediného dílu (bez jeho nahrazení jiným) by došlo k porušení podstaty a znehodnocení kanalizačního vedení (§ 498 a § 505 občanského zákoníku). Podstatou kanalizačního vedení je beze sporu přeprava zejména splašků jako transportovaného média, která nemůže být zajištěna v případě, kdy část

kanalizačního vedení chybí nebo kdy chybí technologické zařízení umožňující a zajišťující funkci kanalizace. Porušením podstaty kanalizačního vedení by proto došlo i k jeho znehodnocení. Stejně tak není možné kanalizaci a její vedení přenést z místa na místo, aniž by byla porušena její podstata. Přemístěním jednotlivých částí kanalizačního vedení z míst jednotlivých lokalit uvedených v čl. III směnné smlouvy ze dne 15. 12. 2015 by tyto části přestaly být právě tím vodohospodářským majetkem, který žalobkyně touto směnnou smlouvou převáděla“ (jak uvedeno výše, krajský soud mylně pojednával o kanalizačním vedení, jeho úvahy však lze vztáhnout i na vodovodní infrastrukturu, jak vysvětleno výše). Lze tedy shrnout, že krajský soud argument stěžovatelky přesvědčivě vyvrátil tím, že vysvětlil podstatu užití infrastruktury; tou je i podle kasačního soudu vskutku doprava relevantního média (zde pitné vody, v rozsudku ve věci Město Zubří zemního plynu apod.). Fungování této podstaty nemůže být zajištěno, pokud dojde k oddělení části věci.“

36. Nejvyšším správním soudem již bylo opakovaně judikováno, že k převodu majetku, který je ve vlastnictví Svazu, dojde výlučně smlouvou ve smyslu Stanov, a proto sporné otázky vlastnictví majetku ve smyslu čl. 12.6 Stanov budou řešeny zejména v souvislosti s rozhodnutím v případném sporu z veřejnoprávní smlouvy o podobě takové dohody (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2023, č.j. 6 As 269/2021-47, a ze dne 25.4.2023, č.j. 8 As 224/2021-182). Jediným prostředkem vypořádání majetkové účasti obcí ve Svazu, a tedy zejména prostředkem k převodu vlastnictví (vedle toho je třeba toutéž či další dohodou provést i finanční vypořádání s majetkem související, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2023, č.j. 6 As 269/2021-47), je v souladu s vůlí projevenou ve Stanovách dohoda stran, uzavřená případně za součinnosti krajského úřadu, který si v rámci tohoto řízení může zodpovědět i otázku vlastnictví jednotlivých kategorií vodohospodářského majetku, bude-li mezi stranami budoucí dohody sporná (viz rovněž usnesení Ústavního soudu ze dne 29.8.2023, sp. zn. ÚS 129/23, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2023, č.j. 6 As 269/2021-47).
37. To však neznamená, že v řízeních podle zákona č. 274/2001 Sb. (tu o splnění podmínek ve smyslu § 6 odst. 7 citovaného zákona) nebude třeba posoudit (coby předběžnou) právě otázku, zda se zrušení povolení k provozování týká vodohospodářského majetku, který je ke dni rozhodování krajského úřadu ve vlastnictví Svazu, či ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (srov. rozsudky zdejšího soudu ve věcech sp. zn. 62 A 53/2021, 62 A 104/2021 a 62 A 108/2021), eventuálně zda na osobu zúčastněnou na řízení přešla práva z provozní smlouvy a zda je provozní smlouva stále platná. Tato situace nastala i v nyní posuzované věci.
38. Žalovaný ve svém rozhodnutí, pokud jde o majetek, který byl předmětem dohod o převodu movitého majetku, dovodil, že tyto dohody jsou neplatné a majetek je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1. Tento závěr potvrdil jako správný i zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu v této věci ze dne 17.5.2023, č.j. 10 As 350/2022-56, v němž Nejvyšší správní soud dovodil absolutní neplatnost dohod o převodu hmotného majetku uzavřených mezi obcí a Svazem za situace, kdy nedošlo k jejich schválení zastupitelstvy obcí: „První dohoda byla uzavřena dne 30. 12. 1997, druhá 4. 1. 1999 a třetí 27. 12. 2000. Platnost prvních dvou dohod je tedy třeba posoudit podle zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (staré obecní zřízení), třetí dohodu je třeba posoudit podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (nové obecní zřízení), který nabyl účinnosti dnem voleb do zastupitelstev krajů v roce 2000 – tedy dnem 12. 11. 2000 (§ 155 nového

obecního zřízení). Z hlediska soukromoprávního je pak na všechny tři případy třeba použít zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, tj. starý občanský zákoník. K otázce právních úkonů obcí se Nejvyšší soud i Ústavní soud opakovaně vyjadřovaly. Oprávnění rozhodovat o právních úkonech obce, tj. o tom, zda a případně jaký právní úkon obec učiní, je ze zákona beze zbytku rozděleno mezi obecní radu a obecní zastupitelstvo. Žádný z těchto orgánů však nemůže vystupovat jménem obce navenek. Toto oprávnění přísluší výlučně starostovi. Starosta obce však nemůže vytvářet sám vůli obce; může pouze tuto vůli navenek sdělovat a projevovat. Rozhodnutí obecního zastupitelstva nebo obecní rady je třeba v daných souvislostech považovat za zákonem stanovenou podmínku právního úkonu. Stěžejní pravomoc rozhodovat ve věcech samosprávy obce je zákonem svěřena zastupitelstvu obce. Právě zastupitelstvo musí postupovat zákonem předepsaným způsobem, aby mohlo vytvořit vůli, kterou navenek projeví starosta obce, aby byly splněny podmínky pro řádný projev vůle obce (takto rozsudek NS ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 25 Cdo 1329/2014, včetně citace starší civilní i ústavní judikatury). NSS nejprve posoudil platnost prvních dvou dohod o převodu hmotného majetku - tedy ve světle starého obecního zřízení a starého občanského zákoníku. Podle § 20a odst. 1 starého obecního zřízení platilo, že obce mohou vytvářet dobrovolné svazky obcí. Podle odst. 3 téhož ustanovení platilo, že obec může na svazek převést svůj majetek včetně finančních prostředků jen v rozsahu, který slouží k vykonávání činností, které na svazek přenesla. V těchto ustanoveních však zákon neřikal nic o způsobu, jakým měl být převod majetku proveden. Je tedy třeba vyjít z obecných ustanovení o převodu majetku ve starém obecním zřízení. Podle § 36a odst. 1 písm. a) starého obecního zřízení rozhodovalo zastupitelstvo o nabytí a převodu věcí. **Z popsané právní úpravy je tedy zřejmé, že převod věcí musel být podle starého obecního zřízení schválen zastupitelstvem, jinak byl převod absolutně neplatný pro rozpor se zákonem podle § 39 starého občanského zákoníku** (shodně např. rozsudek NS ze dne 23. 1. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1571/2006 i s citací starší judikatury, včetně nálezů Ústavního soudu). **Shodný závěr platí i pro třetí dohodu, jejíž platnost se posuzuje podle nového obecního zřízení.** I nové obecní zřízení v době uzavření třetí dohody, tedy v původním znění do 30. 12. 2001, neřikalo nic o způsobu, jakým měl být převod majetku do svazku proveden. Zákon obecně svěřoval rozhodování o převodu nemovitých věcí zastupitelstvu [§ 85 písm. a) nového obecního zřízení]. I za této úpravy tedy musel být převod vodohospodářského majetku pod sankcí absolutní neplatnosti schválen zastupitelstvem (k tomu srov. i § 103 odst. 1 nového obecního zřízení ve znění do 31. 12. 2002, podle kterého úkony, které vyžadují schválení zastupitelstva obce, popřípadě rady obce, může starosta provést jen po jejich předchozím schválení, jinak jsou tyto právní úkony od počátku neplatné; v tomtéž duchu např. rozsudek NS ze dne 1. 7. 2015, sp. zn. 30 Cdo 999/2015, č. 38/2016 Sb. rozh. civ., bod 16). V úvahu navíc nepřichází ani řádné či mimořádné vydržení vlastnického práva k vodohospodářskému majetku ze strany svazku. Svazek totiž nemohl vodohospodářský majetek vydržet ani mimořádným vydržením podle § 1095 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (nový občanský zákoník). K mimořádnému vydržení sice stačí, pokud držitel není v nepoctivém úmyslu (blíže např. rozsudek NS ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. 22 Cdo 3387/2021). Navíc podle § 3066 nového občanského zákoníku se do doby mimořádného vydržení započte i doba, po kterou měl držitel, popřípadě jeho právní předchůdce, věc nepřetržitě v držbě přede dnem nabytí účinnosti nového občanského zákoníku. **V potaz je však třeba vzít zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, který v § 38 odst. 1 ve spojení s odst. 2 s účinností od 1. 1. 2001 vyloučil možnost svazků obcí vlastnit majetek vložený do nich jednotlivými členskými obcemi. Zákon jednoznačně stanovil, že takový majetek zůstává ve vlastnictví obcí (ohledně toho srov. i čl. 8.4 stanov svazku, který v návaznosti na přijetí zákona č. 250/2000 Sb. rozlišuje právě mezi majetkem do 31. 12. 2000 a po tomto datu).** Vzhledem k tomu, že zákon od

1. 1. 2001 vyloučil možnost svazku vlastnit majetek nabytý od obcí, nemohl jej svazek po roce 2001 v žádném případě vydržet. Na věci navíc nemohl nic změnit ani argument žalobkyně, že stěžovatel se dovolává neplatnosti dohod, ačkoli tuto neplatnost sám způsobil. Je totiž třeba rozlišovat mezi absolutní neplatností právního jednání a neplatností relativní. U neplatnosti relativní skutečně podle § 579 nového občanského zákoníku (podobně podle § 40a věty druhé starého občanského zákoníku) platí, že způsobil-li někdo neplatnost právního jednání, nemá právo namítnout neplatnost. Toto pravidlo však neplatí pro neplatnost absolutní. Absolutní neplatnost totiž působí ze zákona a soud k ní přiblíží i bez návrhu. **Proto skutečnost, zda některý z účastníků absolutní neplatnost způsobil, nemá vliv na závěr o neplatnosti právního jednání** (rozsudek NS ze dne 19. 12. 2019, sp. zn. 25 Cdo 909/2019, pro starou úpravu již usnesení NS ze dne 20. 12. 2001, sp. zn. 26 Cdo 1668/2000). NSS se pro nadbytečnost již nezabýval neplatností dohod z důvodu nezveřejnění záměru. Na závěru o neplatnosti dohod by posouzení této dílčí námitky nemohlo nic změnit.“ (zvýrazněno zdejším soudem).

39. Pokud jde tedy o tuto část provozovaného vodohospodářského majetku, jejím vlastníkem je a byla po celou dobu členství ve Svazu osoba zúčastněná na řízení 1., a to z důvodu absolutní neplatnosti převodu tohoto majetku do vlastnictví Svazu. Závěry správních orgánů obou stupňů jsou tedy věcně správné.
40. Pokud jde o otázku vlastnického práva k majetku vybudovanému na základě investorských smluv, tak ve vztahu k posouzení této otázky je třeba jako podstatné uvést, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.5.2023, č.j. 10 As 350/2022-56, zdůraznil, že § 38 zákona č. 250/2000 Sb. s účinností od 1.1.2001 vyloučil možnost svazků obcí vlastnit majetek vložený do nich jednotlivými členskými obcemi.

Podle čl. 9.7 Stanov svazek **zajišťuje a sdružuje finanční prostředky pro obnovu a rozvoj vodovodů, kanalizací a ČOV obcí, které jsou jeho členy**. Zdrojem těchto prostředků jsou zejména: členské příspěvky sdružených obcí, nájemné dle smlouvy s provozovatelem vodovodů a kanalizací, státní a jiné dotace, dotace a dary právnických a fyzických osob, úroky z vkladů na účtech svazku, nájemné a ostatní výnosy z hospodaření s majetkem svazku a majetkem obcí, ke kterému obce převedly právo hospodaření, případné další příjmy.

Podle čl. 9.8 Stanov je použití finančních prostředků stanoveno rozpočtem svazku, schváleným na příslušný rok valnou hromadou. V rozpočtu je zahrnuto použití finančních prostředků na investiční výstavbu, obnovu a rozvoj vodovodů a kanalizací, nezbytné provozní náklady svazku, mzdy zaměstnanců a odměny funkcionářů svazku.

Podle čl. 9.9 Stanov požadavky na poskytnutí finančních prostředků na obnovu a rozvoj a investiční výstavbu vodovodního a kanalizačního zařízení předkládají obce a smluvní provozovatel do 30.10. pro rok následující. Finanční prostředky, které svazek získá, se po odečtení nezbytných provozních nákladů svazku, zpravidla rozdělí na obnovu a rozvoj vodárenských a kanalizačních zařízení v jednotlivých obcích svazku, v poměru výše hodnoty jejich infrastrukturního majetku ve svazku. Rozdělení a použití finančních prostředků schvaluje valná hromada.

Podle čl. 9.10 Stanov může svazek vytvářet fondy. O výši přidělů do těchto fondů rozhoduje valná hromada. O použití fondů rozhoduje předsednictvo.

Podle čl. 10.3 Stanov se obce přistoupením k zakladatelské smlouvě a stanovám svazku zavazují, že na dobu svého členství bezplatně vloží svá vodárenská a kanalizační zařízení, která jsou v odpovídajícím technickém stavu a mají úplnou technickou a správní dokumentaci, do hospodaření Svazu.

Podle čl. 10.4 Stanov **se vložený majetek stává vloženým podílem obce ve svazku**. Tento oceněný podíl je finančním vyjádřením hodnoty majetku. Součástí podílu obce ve svazku se stává také původní majetek příslušející obci dle privatizačního projektu s.p. JmVaK Brno.

Podle čl. 10.5 Stanov výše majetkových podílů obcí, včetně majetku vloženého do hospodaření, bude každoročně upřesňována podle skutečnosti k 1.1. daného kalendářního roku. Tyto podíly budou rozhodné pro všechny propočty a rozhodování v daném kalendářním roce.

Podle čl. 10.9 Stanov v případě, že **obec za doby členství ve svazku nabude majetková práva (vlastnická i spoluvlastnická) k dalšímu majetku**, jež je dle svého určení vodárenským nebo kanalizačním zařízením, nebo k tomuto účelu slouží, je povinna tento majetek, který bude v odpovídajícím technickém stavu a s příslušnou technickou a dokladovou dokumentací, **vložit bez zbytečného odkladu do hospodaření svazku a tento je povinen jej přijmout. O hodnotu vloženého majetku se zvýší majetkový podíl obce ve svazku. Výše podílu upraví vždy k 1.1. následujícího roku.**

Podle čl. 10.11 Stanov mohou být členským obcím svazkem poskytovány dotace na investiční akce, které svým určením budou sloužit pro vodárenské nebo kanalizační zařízení **a které jako majetek bude po dokončení vloženo do svazku. Dotace se poskytují dle plánu investic schváleného valnou hromadou svazku pro daný kalendářní rok.** Obci budou tyto finanční prostředky poskytnuty po předložení písemné žádosti. V případě, že obec použije dotaci mimo určený předmět, je povinna takto neoprávněně použité prostředky neprodleně vrátit svazku, včetně úroku za dobu jejich neoprávněného držení. Výši úroku stanoví předsednictvo. Za účelem zjištění oprávněnosti použití těchto prostředků, má svazek právo kontroly všech účetních dokladů vykazujících toto použití a obec je nesmí zadržovat.

Podle čl. 11.1 Stanov svazek hospodář s vyrovnaným účtem, kdy jsou veškeré získané finanční prostředky po odpočtu nezbytných nákladů na provoz svazku, použity na investiční výstavbu, obnovu a rozvoj vodovodů a kanalizací v členských obcích. Svazek nevytváří zisk.

41. Pokud jde o dohody o převodu investorství uzavřené osobou zúčastněnou na řízení 1. (resp. jejím starostou) po 1.1.2001, tak z nich nelze dovozovat vůli smluvních stran převést touto smlouvou vlastnické právo. Podle zdejšího soudu je předmět těchto dohod (viz bod 33 tohoto rozsudku) formulován zcela jednoznačně jako převod investorství, které znamená, že Svaz na základě této dohody pro členskou obec zajistí a realizuje konkrétní stavbu, která pak bude vložena do jejího majetkového podílu ve Svazu a bude zařazena pro účely evidence do majetku vloženého do Svazu (čl. 8.1, čl. 10.4 a čl. 10.9 Stanov). Převedení majetkového práva obce (převod vlastnictví) takovou smlouvou na Svaz by bylo nadto v rozporu právě s § 38 zákona č. 250/2000 Sb. Nabývacím titulem Svazu k vlastnictví budovaných nemovitostí tak tyto dohody být nemohou.
42. Žalobce předmětný majetek označuje za vybudovaný vlastní činností Svazu a z toho dovozuje vlastnictví Svazu. Tento závěr je však v přímém rozporu s obsahem dohod o převodu investorství, neboť z dohod jasně plyne projev vůle smluvních stran, že jde o kategorii majetku, který bude *zařazen do majetku městyse Luka nad Jihlavou vloženého do Svazu*. Jen z té skutečnosti, že Svaz vystupoval v postavení stavebníka na základě dohod o převodu investorství, v žádném případě nelze dovodit originární nabytí vlastnického práva Svazem k realizované stavbě. Stavebníkem se stal Svaz na základě dohod o převodu investorství uzavřených s osobou zúčastněnou na řízení. Na základě takového smluvního ujednání nemohl Svaz ani na základě obsahu dohod o převodu investorství nabýt dobrou víru v přesvědčení, že se vlastníkem stane. Titul k nabytí vlastnického práva k majetku *zařazeného do majetku městyse Luka nad Jihlavou vloženého do Svazu* pak nelze odvozovat ani ze Stanov. Ze samotného pojmu „vložení“ do Svazu nelze ještě žádné závěry ohledně vlastnického práva dovozovat, neboť do Svazu byl vkládán veškerý majetek obcí, s nímž Svaz hospodářil, a tento majetek mj. generoval finanční zdroje hospodaření (viz body 69 až 71 rozsudku zdejšího soudu ze dne 23.3.2023, č.j. 62 A 154/2020-177). Pokud jde o další majetek, Stanovy výslovně hovoří o *hospodaření*, a to *s vodohospodářským majetkem, ke*

kterému (Svaz) nabyt vlastnické právo do 31.12.2000, a s majetkem, který získal svou vlastní činností po 31.12.2000. K tomu zdejší soud poznamenává, že ani ve vztahu k tomuto majetku nelze ještě činit jednoznačné závěry ohledně jeho vlastnictví, a to jen na základě pojmu získal.

43. Argument žalobce, že Svaz snad nabyt vlastnické právo na základě postavení stavebníka ve smyslu stavebně právních předpisů, rovněž není správný. Zdejší soud zdůrazňuje, že status stavebníka ve smyslu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), není vázán na vlastnické právo ke stavbě; osoba stavebníka se nemusí shodovat (a mnohdy ani neshoduje) s vlastníkem stavby. Definici stavebníka lze ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona rozdělit do čtyř kategorií: 1. osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, 2. její právní nástupce, 3. osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí (pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti), 4. stavebníkem se rozumí též investor a objednatel stavby. Pro účely stavebního zákona je podstatné, že k nabytí statusu stavebníka dochází naplněním znaků vyplývajících ze stavebního zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2016, č.j. 6 As 196/2015-33), a to bez ohledu na vlastnické právo ke stavbě. Otázka vlastnictví ke stavbě se projevuje ve vymezení konkrétních účastníků stavebního řízení (podle § 109 odst. 1 stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení ve smyslu písm. a/ stavebník a písm. b/ vlastník stavby, na níž má být provedena změna či úpravy). V případech, kdy se osoba stavebníka neshoduje s vlastníkem stavby, je následně povinností stavebníka ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona doložit k žádosti o stavební povolení doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. K této povinnosti Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27.1.2016, č.j. 6 As 196/2015-33, dodává: *„Zákon zde preventivně brání vzniku soukromoprávních sporů, stavební úřad by proto neměl povolit záměr, který postrádá soukromoprávní zajištění. Tento přesah veřejného práva do práva soukromého se však podle Nejvyššího správního soudu omezuje jen na fázi samotného povolení stavby. Po jejím skončení již stavební úřad uvedenou podmínku znovu nezkontroluje, nýbrž se zaměřuje na hájení veřejných zájmů a zákonných požadavků souvisejících s realizací stavby. Kdokoliv, kdo stavbu pro sebe buduje, se stává ze zákona stavebníkem na základě třetí, resp. čtvrté části definice, a tudíž jsou pro něj závazné nejen požadavky, jež na stavebníka klade stavební zákon, nýbrž i podmínky vydaného stavebního povolení, příp. jiného aktu zakládajícího veřejné subjektivní právo stavby na daném místě.“* Z postavení stavebníka nelze ve světle žádného ustanovení stavebního zákona dovozovat vlastnické právo ke stavbě, proto ani v tomto nelze dát žalobci za pravdu.
44. Zdejší soud zdůrazňuje, že vlastnictví k tomuto vodohospodářskému majetku (resp. otázku titulu, od něhož je vlastnické právo odvozováno) **je nutno vykládat jednak v souladu s vůlí smluvních stran, se zohledněním právní úpravy obsažené v § 38 zákona č. 250/2000 Sb., z níž jednoznačně plyne, s jakým majetkem Svaz pouze hospodáří, a se zohledněním textu Stanov.** S vložením do Svazu pak mohou být spojeny jen ty důsledky výslovně předvídané Stanovami (zaevidování, započítání na podíl obce a tomu odpovídají úprava jeho výše, hospodaření s tímto majetkem atd.), nejsou-li v rozporu se zákonem. Stejně tak z pojmů „hospodaření“ s majetkem a „získal“ majetek ještě nelze bez dalšího dovozovat vlastnické právo.
45. Pokud však jde o Smlouvu o převodu investorství ze dne 24.6.2014 (investiční akce č. 265, ul. Za Humny), akcentovanou žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení 2. ve svých

vyjádřeních po zrušení původního rozsudku v této věci kasačním soudem, je zjevné již z jejího obsahu „*Svaz zajistí kompletní realizaci předmětné stavby a po jejím dokončení ji zařadí do majetku Svazu, který se dle členění majetku nachází na území městyse...*“, že obsah této smlouvy správní orgány ani necitovaly a ani v nejhrubších rysech nehodnotily, byť se liší od ostatních smluv o převodu investorství. Závěry správních orgánů ohledně smluv o převodu investorství se proto, pokud jde o tuto smlouvu, neopírají o dostatek důvodů, což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Zdejší soud nemůže být s ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu první instancí, která se k takto vybudovanému majetku vyjádří.

46. Odkazuje-li žalobce v souvislosti s majetkem pořízeným na základě investorství na řízení ve věci sp. zn. 31 A 120/2019, tak v této věci již bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 31.10.2023 s tím, že jeho závěry se nikterak neodchýlily od hodnocení, které ve vztahu k týmž smlouvám učinil zdejší soud již ve svém rozsudku ze dne 21.9.2023, č.j. 62 A 24/2021-319, a na kterém setrval i nyní.
47. S ohledem na výše uvedené je třeba zabývat se otázkou ukončení provozní smlouvy osobou zúčastněnou na řízení 1. Je třeba zdůraznit, že v případě osoby zúčastněné na řízení 1. je její vůle vytvářena orgány obce způsobem stanoveným v zákoně o obcích, a právní jednání, která vyžadují schválení zastupitelstva či rady, jsou bez tohoto schválení neplatná.
48. Zdejší soud (shodně jako ve svém předchozím již zrušeném rozsudku v této věci) poukazuje na to, že ohledně této otázky nejsou závěry správních orgánů jasné v tom, na základě jakého právního jednání (zda odstoupením od smlouvy či výpovědí) mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Žalovaný také pominul argumentaci, kterou k tomu žalobce vznesl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí; v této části je tak rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.
49. Z obsahu napadeného rozhodnutí v této souvislosti plyne, že žalovaný pouze s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22.2.2017, č.j. 70 Co 104/2016-278, dovodil, že závěr vyslovený krajským úřadem, pokud jde o platnost odstoupení od provozní smlouvy, je správný.
50. Podle zdejšího soudu žalovaný nijak nevysvětlil, jak závěry citovaného rozsudku Nejvyššího soudu aplikoval na problematiku ukončení provozní smlouvy ze strany osoby zúčastněné na řízení 1. Uvedený rozsudek Nejvyššího soudu se týkal sporu statutárního města Jihlava a Vodárenské akciové společnosti, a.s. (žalobce v nyní posuzované věci) v civilním soudnictví. Z citovaného rozsudku Nejvyššího soudu plyne, že „*Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opřel o ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 293/2013 Sb. (dále jen „o.s.ř.“), a odůvodnil tvrzením, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyla dosud řešena, konkrétně otázky, zda po vstupu nabyvatele pronajaté věci do právního postavení pronajímatele splní nájemce povinnost platit nájemné i tím, že je uhradí původnímu pronajímateli (či jinému subjektu určenému dohodou s původním pronajímatelem). Zdůraznil, že ve smyslu § 680 odst. 2 obč. zák. nabytím vlastnictví vstupuje nabyvatel do právního postavení pronajímatele v jeho úplnosti, tj. stává se účastníkem nájemního vztahu se všemi jeho základními obsahovými atributy, a to včetně nároku na placení nájemného, splatného po tomto vstupu; podle § 663 obč. zák. patří totiž placení nájemného mezi pojmové znaky nájmu (v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu*

z 31. října 1997, sp. zn. 2 Cdon 863/97, uveřejněné pod č. 11/97 časopisu Soudní judikatura, a z 23. července 2002, sp. zn. 26 Cdo 866/2002). Dodal, že důsledkem uvedené zákonné sukcese je tak mimo jiné přechod práva na nájemné za užívání pronajaté věci, jemuž odpovídá povinnost nájemce nájemné platit. Povinnost nájemce přitom směřuje vůči novému pronajímateli (nabyvateli), nikoliv vůči jeho právnímu předchůdci. Ve vztahu k němu již totiž nemá nájemce právní důvod plnit, a pokud tak činí, jde o plnění bez právního důvodu. Nájemce tedy nemá právo volby, zda bude platit nájemné nabyvateli nebo původnímu pronajímateli (k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu z 30. srpna 2006, sp. zn. 26 Cdo 906/2005). Z toho dovozoval, že po změně vlastnictví pronajaté věci splní nájemce svou povinnost platit nájemné pouze tehdy, poskytne-li příslušnou platbu novému pronajímateli a nikoli zašle-li ji na bankovní účet původního pronajímatele či subjektu určenému dohodou nájemce s původním pronajímatelem (zde mimo jiné zmínil rozsudek Nejvyššího soudu z 19. června 2003, sp. zn. 25 Cdo 1526/2001). Dovolatel v dovolání – z důvodů tam podrobně rozvedených – vyjádřil nesouhlas s odvolacím soudem vysloveným názorem, že tento „závěr... by byl stejný, pokud by... dospěl k závěru, že právo hospodaření k předmětnému majetku měl v rozhodném období Svaz“...“. K tomu v citovaném rozsudku Nejvyšší soud uvedl, že „V posuzovaném případě nebyla zpochybněna správnost právního názoru, že v důsledku zániku členství ve Svazu ke dni 31. prosince 2012 vstoupil dovolatel od 1. ledna 2013 do právního postavení pronajímatele předmětného majetku, a to na základě analogické aplikace § 680 odst. 2 obč. zák. Dovolací soud proto z uvedeného právního názoru vychází. Součástí zjištěného (ničím nezpochybněného) skutkového stavu byla rovněž zjištění, že po vystoupení dovolatele ze Svazu nebyla doložena dohoda o finančním a majetkovém vypořádání mezi nimi, že naposledy se o výši ročního nájemného a splátek na něj dohodla žalovaná se Svazem dne 4. prosince 2012, že za rozhodné období žalovaná nájemné zaplatila (platbami z 8. ledna 2013, 24. ledna 2013, 8. února 2013, 21. února 2013 a 21. března 2013) podle této dohody v tam dohodnutých částkách a na tam specifikované účty a že přípisem ze dne 2. ledna 2013 jí dovolatel oznámil, že vystoupil ze Svazu, a požádal ji, aby alikvotní část nájemného, kterou jí upřesnil v přípisu ze dne 1. února 2013, platila jemu. S přihlédnutím ke shora citované judikatuře zastává dovolací soud názor, že na základě uvedených skutkových zjištění nelze – bez dalšího – uzavřít, že žalovaná jako nájemkyně předmětného majetku nemá na nájemném za rozhodné období žádný dluh. I po změně pronajímatele byla sice povinna platit dohodnuté nájemné (jeho alikvotní část) na bankovní účet pronajímatele. Napříště však již měla svoje platby směřovat (za naplnění předpokladů upravených v ustanovení § 680 odst. 2 obč. zák.) na účet nového pronajímatele (tj. dovolatele), nikoli na účet jeho právního předchůdce (viz odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2006, sp. zn. 25 Cdo 1526/2001, uveřejněného pod C 2005 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, na který dovolatel v dovolání rovněž poukázal).“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, zvýrazněno zdejším soudem). Argumentace žalovaného citovaným rozsudkem tak není zcela jasná, nicméně jistě se mýlí s podstatou nyní posuzované věci. Je totiž zřejmé, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání vycházel ze skutečnosti, že statutární město Jihlava vstoupilo coby nabyvatel majetku do právního postavení pronajímatele; otázka ukončení provozní smlouvy ani identifikace jednání, kterým k tomu došlo, a jeho platnosti nebyla vůbec řešena.

51. Rovněž v obdobné věci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18.3.2021, č.j. 1 As 330/2020-80, uvedl, že „... v nyní projednávané věci si správní orgány neujasnily, zda, v důsledku kterého jednání a kdy mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Trvání provozní smlouvy, resp. důvody jejího zániku a otázka přechodu práv a povinností z této

smlouvy ze Svazku na stěžovatelku je přitom esenciální předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu, předurčující rozhodnutí žalovaného.... Žalovaný v rozhodnutí uvádí, že stěžovatelka vypověděla smlouvu a odstoupila od ní, přičemž neuvádí, zda se jednalo o platné právní jednání (úkony), a kterým z těchto dvou jednání vlastně smluvní vztah (z provozní smlouvy) zanikl.“ Shodná situace nastala i v nyní posuzované věci.

52. Z výše uvedených důvodů nemůže v rámci soudního přezkumu v této části rozhodnutí žalovaného obstát, neboť je třeba vypořádat námitky týkající se provozní smlouvy (shodně též rozsudek zdejšího soudu ze dne 21.9.2023, č.j. 62 A 24/2021-319).
53. Zdejší soud považuje za vhodné vyjádřit se k výtkám žalobce vůči vymezení předmětu řízení (nedostatečná specifikace vodohospodářského majetku, zejména pokud jde o délku kanalizačních stok).
54. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 274/2001 Sb. je vlastník vodovodu nebo kanalizace povinen na své náklady zajistit průběžné vedení majetkové evidence svých vodovodů a kanalizací. Vlastnické vztahy k vodovodům a kanalizacím, jakož i k vodovodním přípojkám a kanalizačním přípojkám se nezapisují do katastru nemovitostí. Na majetkovou evidenci vodovodů a kanalizací se nevztahuje zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem.
55. Podle § 6 odst. 5 zákona č. 274/2001 Sb. v povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace, popřípadě jeho změně, krajský úřad uvede údaje provozovatele, údaje o odborném zástupci provozovatele, provozovaný majetek uvedený identifikačními čísly majetkové evidence vodovodů nebo kanalizací, pro které se povolení k provozování vydává, a to v souladu s majetkovou evidencí vedenou podle § 5 odst. 1 v rozsahu uvedeném v žádosti o povolení k provozování.
56. Podle § 6 odst. 12 zákona č. 274/2001 Sb. se k formuláři žádosti o povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace přikládá kopie živnostenského oprávnění, kopie smlouvy, kterou uzavřel žadatel s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace na jejich provozování, pokud jím žadatel není sám, identifikační čísla vodovodů a kanalizací, uvedená ve vybraných údajích majetkové evidence podle § 4 odst. 3 a 6 tohoto zákona, kterých se povolení k provozování týká, úředně ověřená kopie dokladů o vzdělání a praxi odborného zástupce a jeho písemný souhlas včetně ověřeného podpisu, pokud sám není žadatelem.
57. Podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., patří mezi vybrané údaje z majetkové evidence kanalizačních stok celková délka v kilometrech.
58. Zdejší soud předně poznamenává, že pochybení při zpracování obsahu majetkové evidence vedené v souladu s požadavky zákona č. 274/2001 Sb. a navazující vyhlášky č. 428/2001 Sb. by znamenalo porušení povinností subjektu odpovědného za řádné vedení majetkové evidence ve smyslu zákona č. 274/2001 Sb.; tato otázka však není předmětem tohoto řízení. V tomto ohledu zdejší soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2021, č.j. 6 As 276/2020-54, ve věci téhož žalobce, že „S ohledem na to, že žalobkyně by jako dosavadní provozovatelka kanalizace na území městyse Luka nad Jihlavou měla mít o této situaci přehled, měla by být takové identifikace schopna. Nepostačuje přitom obecné tvrzení, že se jedná o kanalizační stoku o délce 658,51 m, spornou část je nutno identifikovat zcela konkrétně, určením místa a event. čísla zařízení, případně jejím vymezením v pasportu kanalizace na území městyse. Břemeno tvrzení je v tomto ohledu na žalobkyni...“.

59. Vytýká-li žalobce správním orgánům, že více neověřovaly doložené podklady a nezdůvodnily rozdílnost délek kanalizace dle prvostupňového rozhodnutí (v nyní posuzované věci) a dle rozhodnutí o zrušení povolení k provozování předmětné kanalizace žalobci, tak žalobce v intencích výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2021, č.j. 6 As 276/2020-54, nesprávnost popisu kanalizačních stok či obsahu podkladů žádosti osoby zúčastněné na řízení 2. ničím konkrétním nevyvrací. Bez ohledu na to, jaký byl obsah již zrušeného rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 14.5.2019, č.j. 16120/2019-MZE-15111, sp. zn. 56VH9411/2019-1511, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí krajského úřadu o zrušení povolení k provozování žalobci ze dne 31.1.2019, č.j. KUJI 7859/2019, sp. zn. 1691/2018 Bl-16, tak v nyní posuzované věci podle zdejšího soudu správní orgány vymezily pro účely řízení ve smyslu § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. vodohospodářský majetek dostatečně.
60. Správní orgány jej vymezily především dle příslušného IČME Svazu. Dále vycházely z podkladů a mapky s vysvětlivkami k modře označeným řadům a s odkazy na jednotlivá kola dační rozhodnutí či souhlasy na jednotlivé stavby a smlouvy. V podrobnostech zdejší soud odkazuje na další popis předmětných kanalizačních stok (specifikovaných v tabulce, jež je součástí výroku prvostupňového rozhodnutí) na str. 11 prvostupňového rozhodnutí s tím, že podklady byly upřesněny na základě výzvy krajského úřadu, aby osoba zúčastněná na řízení 2. předmětné řady zakreslila do mapky zaslané žalobcem a do podrobnějšího pasportu kanalizace v Lukách nad Jihlavou; z tohoto upřesnění vyplynulo navýšení délky kanalizace v ulici Za Humny o 54,43 metrů a ke zvýšení počtu trvale napojených osob o 6 osob. Zdejší soud rovněž ověřil, že mapové podklady a výpisy k majetku dle uvedeného IČME k jednotlivým rokům byly součástí příloh žádosti osoby zúčastněné na řízení 2. K uvedené otázce se rovněž stroze vyjádřil žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí s tím, že podle žalovaného krajský úřad udělal vše pro to, aby zjistil skutečný stav věci a svá zjištění řádně zdůvodnil. Je tedy na žalobci, aby v dalším řízení tvrzené pochybnosti (v intencích výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2021, č.j. 6 As 276/2020-54) relevantním způsobem doložil, resp. správnost uvedených údajů vyvrátil.
61. Pokud jde o žalobní námitku vad smlouvy č. 1/2016 ze dne 7.3.2018, včetně dodatků, předložených osobou zúčastněnou na řízení 2., tak krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že ve smlouvě o provozování a nájmu vodohospodářského majetku č. 1/2016 ze dne 2.12.2016 je uvedeno, že byla schválena radou osoby zúčastněné na řízení 1. dne 19.4.2016 (usnesení č. 285/2016/RM). Dále poněkud nesrozumitelně odkázal na dodatek č. 3 ke smlouvě ze dne 7.3.2019 s výpisem z usnesení rady ze dne 6.3.2018, č. 139/2018/RM, dodatek č. 5 a výpis usnesení rady ze dne 18.6.2019 s tím, že nemá důvod pochybovat o pravosti těchto dokladů. Žalovaný se však k odvolací námitce shodného obsahu nevyjádřil vůbec; proto se zdejší soud k žalobní námitce nemůže s ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu jakkoli vyjadřovat, neboť by tím nahrazoval zcela absentující argumentaci žalovaného.
62. Pokud jde o otázku protokolárního předání předmětného majetku dne 12.7.2019 (dokumentace je součástí správního spisu), s ohledem na povahu vodovodního a kanalizačního potrubí coby věci nemovité (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2022, č.j. 3 Afs 302/2020-54) nelze jen na základě jeho protokolárního předání učiněného s výslovnou výhradou, že tímto protokolem Svaz „nepřevádí vlastnické právo k majetku...ani toto předání nemůže být vykládáno, že by se tím vlastnického práva k čemukoliv

Svazek vzdával, či jakékoliv své vlastnické právo převáděl, či existenci jakéhokoliv vlastnického práva městysu Luka nad Jihlavou k jakémukoliv majetku uznával“; dovozovat právní následky takového jednání ve smyslu převodu vlastnického práva k nemovitosti (srov. § 545, § 546 ve spojení s § 1105 občanského zákoníku, shodně též rozsudek zdejšího soudu ze dne 21.9.2023, č.j. 62 A 24/2021-319). V tomto směru tedy zdejší soud s dílčím závěrem krajského úřadu uvedeným na str. 12 prvostupňového rozhodnutí nesouhlasí, což však nemá vliv na správnost závěrů ohledně vlastnictví předmětného vodohospodářského majetku (kromě majetku vybudovaného na základě Smlouvy o převodu investorství ze dne 24.6.2014, týkající se ul. Za Humny, kterou budou správní orgány teprve v dalším řízení posuzovat).

63. Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval jeho argumenty ohledně usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, tak krajský úřad konstatoval, že jeho úsudek, který je shodný se závěry citovaného usnesení, si utvořil sám. Žalovaný potvrdil závěry krajského úřadu ohledně vlastnictví předmětného vodohospodářského majetku. Podle zdejšího soudu právě uvedené úvahy správních orgánů, jejichž rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, pokud jde o usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, v reakci na argumenty žalobce ob stojí. Shodně se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31.10.2023, č.j. 31 A 120/2019-480, zdejší soud konstatuje, že soud v citovaném usnesení úvahami k věci samé překročil svou pravomoc (viz shora uvedenou judikaturu k pravomoci správních orgánů, tj. nikoliv civilních soudů, posuzovat tyto spory z veřejnoprávní smlouvy) a úvahy soudu vyslovené *ultra vires* jsou zcela bezpředmětné. Proto nebylo třeba se jimi blíže zabývat a ani zdejší soud nepotřebuje reagovat na argumentaci žalobce týkající se rozhodnutí civilních soudů. Zdejší soud si o věci pro účely posouzení splnění podmínek ve smyslu § 6 odst. 2 a 7 zákona č. 274/2001 Sb. učinil vlastní úsudek.
64. Pokud jde o důkazní návrhy, tak žalobce odkazoval na listiny, které již jsou součástí správního spisu; jeho obsahem soud ve správním soudnictví nedokazuje, neboť je povinen z něj vycházet (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2018, č.j. 4 As 113/2018-39). Nadto je zřejmé, že jejich obsah není mezi účastníky řízení sporný. Pokud jde o návrhy na dokazování rozhodnutími soudů, tak ty jsou jednak zdejšímu soudu známy z jeho úřední činnosti a dále nejde o důkazní návrhy ke skutkovým otázkám. Proto zdejší soud tyto důkazy neprovedl. Pokud jde o listiny připojené k vyjádřením žalobce a osob zúčastněných na řízení, které se týkají platnosti a prodloužení provozní smlouvy, ty se stanou součástí dokazování v dalším řízení před správními orgány. Pokud jde o samotnou provozní smlouvu, tak o její existenci ani pro věc rozhodných skutečnostech z ní plynoucích není mezi účastníky řízení sporu, nicméně pro účely dalšího řízení, pakliže se jí budou správní orgány zabývat, bude vhodné její kopii učinit součástí spisového materiálu.
65. Zdejšímu soudu tak nezbylo, než napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušit pro nepřezkoumatelnost a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s. V dalším řízení je žalovaný dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán shora uvedeným názorem zdejšího soudu. Osud prvostupňového rozhodnutí závisí na úvaze žalovaného v dalším řízení.

IV. Náklady řízení

66. O nákladech řízení před zdejším a kasačním soudem bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 110 odst. 3 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60

odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

67. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále šlo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za pět úkonů právní služby po 3 100 Kč společně s pěti režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného, vyjádření ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení a vyjádření k výzvě zdejšího soudu po rozhodnutí kasačního soudu (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Celkem tedy náklady činí 23 570 Kč, včetně DPH, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta. Pokud jde o další vyjádření žalobce k vyjádření osob zúčastněných na řízení, tak podle zdejšího soudu se již jakkoli nemohlo promítnout v posouzení věci (obsahuje v zásadě opakující se argumenty) a není dán důvod náklady tohoto úkonu klást k tíži žalovaného.
68. Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, ty nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady řízení vznikly. V řízení o kasační stížnosti byly v postavení účastníka řízení, a proto je nutno o jejich nákladech za toto řízení rozhodnout v režimu § 60 odst. 1 s.ř.s. Jelikož je však rozhodný celkový úspěch ve věci a osoby zúčastněné na řízení se jednoznačně stavěly na stranu žalovaného, je nutno zrušení napadeného rozhodnutí považovat za jejich neúspěch ve věci. Nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (shodně viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.10.2023, č.j. 31 A 120/2019-480). Zdejší soud ani neshledal žádný vážný důvod, pro který by měl osobám zúčastněným na řízení přiznat právo na náhradu jiných nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.), jak navrhovala osoba zúčastněná na řízení 2.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. listopadu 2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu